

[Indenrigsministeren.]

gennem en årrække har solgt f. eks. dybfrosne bær og grønsager fremstillet på virksomheder uden sådan autorisation, fundet det rigtigst, at al dybfrostproduktion gøres afhængig af en autorisation. Da autorisationsordninger i forvejen fandtes, for så vidt angår kød, slagteaffald og kødvarer, fjerkræ samt fisk og fiskevarer, er der for meget store varegrupper vedkommende ikke på dette punkt tale om noget principielt nyt.

Et andet hovedpunkt er, at detailforhandling af dybfrosne levnedsmidler kun må ske fra fast udsalgssted, der opfylder nærmere af indenrigsministeren fastsatte krav til lokalernes indretning. På dette punkt sker der for så vidt et brud på den gældende retstilstand, som det udtrykkeligt i § 4, stk. 1, 2. punktum, i lov nr. 174 af 28. maj 1950 om levnedsmidler m. m. siges, at anmeldelse til sundhedskommission og dermed godkendelse af lokalerne i detailforretningen ikke er nødvendig, for så vidt angår forhandling af dybfrosne levnedsmidler. Man har imidlertid ikke i udtrykket „dybfrosne levnedsmidler“ indbefattet kød, slagteaffald og kødvarer, idet forhandling af disse varer udelukkende blev reguleret ikke af levnedsmiddelloven, men af loven om indenrigs kødkontrol.

Udvalget har imidlertid peget på, at der er en principielt meget betydelig forskel på forhandling af konserves og forhandling af dybfrosne levnedsmidler, idet de dybfrosne levnedsmidlers holdbarhed netop alene beror på, at en tilstrækkelig lav temperatur opretholdes fra nedfrysningen til udleveringen til forbrugeren. Dette motiverer, at der må stilles visse krav til de forretninger, der forhandler dybfrosne varer, og sundhedskommissionerne må have lejlighed til at føre et passende tilsyn med de pågældende forretninger.

Disse synspunkter begrundes det samtidig hermed fremsatte forslag til ændring af levnedsmiddelloven.

Udvalget har i sin betænkning udarbejdet et udkast til en bekendtgørelse indeholdende de krav, der efter udvalgets opfattelse bør opfyldes for at tillade detailforhandling af dybfrosne levnedsmidler, idet udvalget har skønnet det uhensigtsmæssigt, at sådanne

detaljerede bestemmelser blev optaget i selve loven.

Jeg skal om dette i denne forbindelse blot bemærke, at udvalgets synspunkter og udkast til regler under udvalgets behandling har været forelagt alle interesserede institutioner og organisationer, samt at den i udkast foreliggende bekendtgørelse efter en eventuel gennemførelse af lovforslaget på ny vil blive forelagt de interesserede ministerier, erhvervsorganisationer og forbrugersorganisationer i overensstemmelse med princippet i § 22 i levnedsmiddelloven. Såvel lovforslaget som bekendtgørelsesudkastet indeholder i øvrigt bestemmelser, der skulle bidrage til, dels at de forskellige arter dybfrosne levnedsmidler bliver behandlet på samme måde med hensyn til mulighederne for detailforhandling, dels at der opnås en så stor overensstemmelse med hensyn til den praksis, der udøves af de forskellige sundhedskommissioner, som muligt.

Det bør måske i denne forbindelse nævnes, at en del afgørelser nødvendigvis må ske lokalt, i hvert fald i første instans, dels at en fuldstændig slavisk lighed i skønnet netop ikke kan forventes, når forskellige myndigheder skal træffe afgørelser.

Lovforslagets kapitel 2 indeholder en bemyndigelse for ministeren til at give regler om forhandling af visse former for færdigpakkede kødvarer i detailpakning. Der har fra detailhandelens og forbrugernes side været en betydelig interesse for at tilvejebringe mulighed for, at de gængse kødpålægsvarer kan købes i færdig detailpakning hos andre detailhandlere end slagtere og viktualiehandlere. Udvalget har overvejet dette spørgsmål, men har peget på, at der endnu savnes oplysninger om, hvor længe sådanne varer, der alene forhandles i kølet form, vil kunne holde sig. For flere pålægsvarers vedkommende drejer det sig formentlig om ganske få dage, muligvis endda så få dage, at det ikke kan anses for forsvarligt at lade dem forhandle, medmindre omsætningshastigheden er meget stor og der er en meget nøje kontakt mellem produktionsvirksomhed og detailhandel.

Bestemmelsen om forhandling af disse varer uden for slagter- og viktualieforretninger er således nærmest en art løfteparagraf, der henskyder den egentlige afgørelse